

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 7Tos/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125011728
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2125011728.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., v konaní o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 13.08.2025 pod sp. zn. 32PP/42/2025, na neverejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 16.10.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Trnava podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku a § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona zamietol žiadosť odsúdeného A. B. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta zo dňa 12. novembra 2020, sp. zn. 1T/105/2020, právoplatným dňa 07. septembra 2021 v spojení s uznesením Okresného súdu Galanta zo dňa 25. marca 2024, sp. zn. 1T/105/2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 21. mája 2024, sp. zn. 3Tos/87/2024.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že hoci odsúdený splnil formálnu podmienku, keďže vykonal polovicu uloženého trestu, nesplnil obe materiálne podmienky. Súd konštatoval, že správanie odsúdeného počas výkonu trestu je síce na požadovanej úrovni, no ide len o bežné plnenie povinností, ktoré sa vyžaduje od každého odsúdeného. Získal iba jednu disciplinárnu odmenu, neabsolvoval žiadny rekvalifikačný kurz, ani nepreukázal aktívnu snahu o zmenu svojho správania. Vyjadrenie ľútosti nad spáchaným skutkom súd hodnotil len ako formálne a bez hlbšej sebareflexie. Odsúdený bol už osemkrát trestaný, pričom bol viackrát aj vo výkone trestu, vrátane prípadov, keď mu bol trest podmiennečne odložený, avšak ani tieto sankcie nevedli k jeho náprave. Na verejnom zasadnutí síce uviedol, že by sa po prepustení zamestnal, ale nepredložil žiadny dôkaz o reálnom pracovnom mieste. Z hodnotenia ústavu vyplynulo, že jeho resocializačná prognóza je menej priaznivá a riziko recidívy je stredné. Súd preto dospel k záveru, že u odsúdeného nenastalo skutočné polepšenie a nemožno dôvodne očakávať, že po prepustení povedie riadny život. Náprava odsúdeného je podľa súdu možná len počas ďalšieho výkonu trestu, a preto jeho žiadosť zamietol, keďže podmiennečné prepustenie by v tomto štádiu nenaplnilo účel trestu.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí sťažnosť odsúdený A. B., ktorú následne zdôvodnil osobitným písomným podaním. V písomných dôvodoch sťažnosti po úvodnej rekapitulácii výrokovej časti a odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol, že vytýkané množstvo odmien okresným súdom (v počte 1 za rok) nie je na mieste, nakoľko je technicky nemožné dosiahnuť v priebehu roka viac ako jednu odmenu, pretože neštuduje (čo vzhľadom na nástup do výkonu koncom augusta už nebolo možné) a tiež z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu nemôže pracovať, čo je objektívnou prekážkou pre získanie viacerých odmien. Ďalej uviedol, že svoju trestnú minulosť hodnotí veľmi kriticky a zdôraznil, že momentálne vykonáva trest za nedbanlivostnú trestnú činnosť- dopravnú nehodu, ktorú veľmi ľutuje. Túto nehodu spôsobil, lebo veľa pracoval a staral sa o svoju imobilnú matku.

Nikdy si neodpustí následky, ktoré svojim konaním spôsobil, pričom sľúbil, že do budúca bude viesť riadny život.

Krajský súd ako nadriadený súd okresnému súdu podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona, súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona, pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 66 ods. 3 Trestného zákona, ak odsúdený má vykonať viac trestov odňatia slobody, odsúdený môže byť podmiennečne prepustený najskôr po výkone súčtu pomerných častí uložených trestov podľa odseku 1 písm. a) až c), § 67 ods. 1 a 2 a celého zvyšku trestu podľa § 68 ods.2.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého uznesenia Okresného súdu Trnava v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení a celého konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného A. B. nie je dôvodná. Okresný súd vo veci rozhodol v súlade so zákonom, pričom sa riadne zaoberal všetkými zákonnými podmienkami podmiennečného prepustenia podľa § 66 a nasl. Trestného zákona.

Zo spisu vyplýva, že súd prvého stupňa správne konštatoval splnenie formálnej podmienky, keďže odsúdený vykonal polovicu z uloženého (resp. nariadeného) trestu odňatia slobody. Pokiaľ však ide o materiálne podmienky, okresný súd sa nimi podrobne zaoberal a dôvodne dospel k záveru, že tieto splnené nie sú.

Svoje rozhodnutie založil na výsledkoch vykonaného dokazovania, najmä na hodnotení riaditeľa ústavu, na obsahu registra trestov a na osobnom výsluchu odsúdeného. Z týchto podkladov vyplýva, že odsúdený síce vo výkone trestu dodržiava poriadok a neporušuje ústavné pravidlá, no toto správanie nemožno samo osebe považovať za dôkaz skutočného polepšenia.

Správne poukázal okresný súd na to, že takéto správanie je len formálnym prispôbením sa režimu výkonu trestu, pričom z jeho konania nevyplýva žiadna aktívna snaha o zmenu postojov, prehodnotenie životných hodnôt či odstránenie príčin, ktoré ho v minulosti priviedli k páchaniu trestnej činnosti. Rovnako opodstatnene vyhodnotil ako nedostatočné, že odsúdený získal iba jednu disciplinárnu pochvalu, nezapájal sa do vzdelávacích alebo pracovných aktivít a nepreukázal konkrétne kroky smerujúce k osobnému rozvoju.

Krajský súd sa stotožňuje aj so záverom okresného súdu, že od odsúdeného nemožno dôvodne očakávať, že po prípadnom prepustení povedie riadny život. Odsúdený má bohatú trestnú minulosť, v minulosti bol viackrát odsúdený aj podmiennečne, dokonca bol i podmiennečne prepustený, pričom skúšobnú dobu nevyužil na preukázanie nápravy.

Skutočnosť, že sa po opakovaných trestoch opäť dopustil trestnej činnosti (a to i v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia v momentálne prejednávanej veci, keď sa dopustil i závažných trestných činov - § 370 ods.1 Tr. zákona, § 171 ods.1 Tr. zákona) svedčí o tom, že doterajšie sankcie nespĺnili svoj výchovný účel a nedošlo k trvalej zmene jeho správania.

Z teoretického hľadiska platí, že podmienené prepustenie nie je právom odsúdeného, ale len zákonom priznanou možnosťou, ktorú súd môže, nie musí, využiť, ak dospeje k záveru, že účel trestu možno dosiahnuť aj bez jeho úplného výkonu. Jeho podstata spočíva v tom, že súd umožní odsúdenému návrat do spoločnosti len vtedy, ak má opodstatnenú istotu, že odsúdený sa napravil natoľko, že ďalší výkon trestu už nie je potrebný a že v budúcnosti povedie riadny život. Samotné formálne plnenie povinností vo výkone trestu bez vnútorného prerodu osobnosti a bez prejavu úprimnej snahy o nápravu nie je dostatočné.

Krajský súd preto uzatvára, že okresný súd postupoval správne, keď dospel k záveru o nesplnení materiálnych podmienok podmieneného prepustenia, a svoje rozhodnutie dostatočne a logicky odôvodnil. Rozhodnutie je vecne správne, zákonné a opiera sa o riadne zistený skutkový stav.

K sťažnostným námietkam odsúdeného:

Odsúdený predovšetkým namietal, že okresný súd neprihliadol na objektívne okolnosti, pre ktoré nemohol získať viac disciplinárnych odmien, a to z dôvodu jeho zdravotného stavu a nemožnosti byť pracovne alebo študijne zaradený.

K tomu krajský súd uvádza, že počet disciplinárnych odmien nie je jediným a rozhodujúcim kritériom hodnotenia správania odsúdeného. Ich význam spočíva len v tom, že predstavujú prejav aktivity odsúdeného nad rámec bežného plnenia povinností. Skutočnosť, že odsúdený bol vo výkone trestu od augusta 2024 a počas tohto obdobia získal len jednu disciplinárnu pochvalu, nie je okresným súdom hodnotená izolovane, ale v súvislosti s celkovým správaním odsúdeného a absenciou akejkoľvek výraznejšej aktivity smerujúcej k jeho osobnému rozvoju či k preukázaniu skutočného polepšenia.

Argument o zdravotnom stave a nemožnosti pracovného zaradenia sám osebe nemôže nahradiť požiadavku, aby odsúdený počas výkonu trestu aktívne prejavoval snahu o zmenu svojho správania. Súd prvého stupňa od odsúdeného neočakával pracovné výkony, ale skutočný prejav vnútornej motivácie viesť riadny život a prijať zodpovednosť za svoje predchádzajúce konanie. Takýto prístup možno prejavovať aj v iných formách – zapájaním sa do dostupných programov, kultúrno-vzdelávacích aktivít, štúdiom, osobným sebazvedávaním alebo dobrovoľnými aktivitami v rámci ústavu. Z hodnotenia ústavu však vyplýva, že odsúdený sa zapája len podľa vlastného uváženia a bez trvalej iniciatívy, čo súd právom vyhodnotil ako nedostatočné.

K námietke, že trestná činnosť, pre ktorú si odsúdený odpykáva trest, bola z nedbanlivosti a že ju úprimne ľutuje, krajský súd uvádza, že aj v prípade nedbanlivostného trestného činu sa vyžaduje, aby odsúdený preukázal skutočný vnútorný prerod a schopnosť viesť riadny život. Vyjadrenie ľutosti a sľub do budúcnosti, že sa polepší, nemôže nahradiť objektívne zistené skutočnosti o jeho správaní a postojoch počas výkonu trestu a tiež počas skúšobnej doby, ktorá mu bola poskytnutá už pri prvotnom odsúdení.

Odsúdený vo svojej sťažnosti v podstate opakuje tvrdenia, ktoré už uviedol pred okresným súdom, a ktoré tento súd správne vyhodnotil ako nepostačujúce na splnenie materiálnych podmienok podmieneného prepustenia.

Ani tunajší súd nepopiera, že skutok, za ktorý je odsúdený, bol spáchaný z nedbanlivosti, avšak pri posudzovaní otázky, či možno od odsúdeného očakávať riadny život na slobode, bolo potrebné prihliadnuť aj na jeho celkovú trestnú minulosť a opakované porušovanie zákona. Z registra trestov vyplýva, že odsúdený bol už osemkrát súdne trestaný, pričom mu boli ukladané aj podmienené tresty, ktoré sa neosvedčili. Tieto okolnosti jednoznačne svedčia o dlhodobom vzorci protiprávneho správania, ktorý nemožno ospravedlniť jedinou nedbanlivostnou udalosťou.

Súd prvého stupňa preto správne uzavrel, že odsúdený svojím doterajším konaním a prístupom počas výkonu trestu nepreukázal dostatočné polepšenie ani zmenu životných postojov, ktoré by umožňovali dospieť k záveru, že po prepustení povedie riadny život. Skutočnosť, že odsúdený ľutuje svoje konanie a poukazuje na okolnosti, ktoré k nemu viedli, je síce ľudsky pochopiteľná, avšak právne irelevantná, pokiaľ nie je sprevedzaná konkrétnymi dôkazmi o náprave a o zmene správania.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo vydané v súlade so zákonom, je riadne odôvodnené a jeho skutkové aj právne závery sú správne. Námietky odsúdeného neobsahujú žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli viesť k inému rozhodnutiu, a preto bola jeho sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá ako nedôvodná.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.